

— Така, Бетсе, така! Ти лесно ще летишъ. Познаваме те ние, че си пѣргаво момче.

И азъ не можахъ да се одържа повече. Връцнахъ се и право при машината. Качвамъ се въ коритото отгорѣ и викамъ на работниците запалете бензина, завъртѣте витлото! пуцайте!

И славната ми Чучулига първенъ се затече по земята, а сетнѣ почна да се издига леко и неусѣтно въ въздуха. Едвамъ чувамъ бумтѣнето на витлото. Чучулигата се издигна надъ дърветата и полетя къмъ градинитѣ на дѣда попа. Тя илезко се люлѣе ту на една, ту на друга страна, както прави дебела жена, кога ходи бързо.

Азъ хвърлихъ бързо погледъ къмъ храбрата си майка, която мжжки се сдържаше да не плачи и гордо гледаше, какъ азъ се нося върху гърба на своята Чучулига. Обърнахъ внимание на витлото отпрѣдъ, да не би да досѣга върховетѣ на дѣдовитѣ попови круши — знамъ го, че не струва хасъ, кога му се бутатъ овошкитѣ. Като се издигнахъ високо въ въздуха, усѣтихъ, че нѣщо дърпа чучулигата ми къмъ земята. И чухъ нѣщо да тѣтри и хлопа по стоборитѣ и сѣкашъ твърдъ прѣдметъ изпращя по едни порти. Когато завихъ машината да се завърне къмъ народа, съгледахъ, че всички духнаха да бѣгатъ на разни страни. Чакъ сетнѣ, когато слѣзохъ на земята, можахъ да разбера, каква била работата. Пустия ми слуга, като мислилъ, че Чучулигата може да хвъркне чакъ къмъ небето, зелъ та забилъ два кола о земята и завързалъ машината о тѣхъ съ дълги вжжета. Но какво излѣзе? Щомъ се издигна Чучулигата съ голѣма сила нагорѣ, изтрѣгнала изъ земята двата кола, които висѣйки подъ мене припкали и клопали по стоборитѣ, пор-